

VRŠOVICKÝ

4/2016

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovících

*...Pane, nejsme hodni,
abys vešel k nám...*

Bratři a setry,
rok se s rokem sešel a já se
pokouším napsat již můj
třetí editorial do Vršovic-
kého hlasatele. Doufám, že to беру ze
správné stránky, ale vždy se zamýšlím nad
uplynulým rokem a mým životem v sou-
vislosti s mým vztahem k Bohu a Vršovic-
kému sboru. Co se změnilo? Nic a vlastně
všechno.

Začala jsem přijímat Boží tělo. Pro mě
velká věc. Stále jsem se necítila připravena
a „hodna“ této pocty. Už hodna jsem.....,
přišlo „to“ a jsem za to moc vděčná. Učím
se, že všechno má svůj čas a je někdy těžké
si na to počkat a pochopit. Pokud to do-
kážeme, většinou to stojí za to. Trpělivost
je velká věc, má svůj smysl a čas, i když
tomu někdy nerozumíme.

Další „objev“, o který se s Vámi chci
podělit je, že všechno v našem životě je
vlastně jednoduché a všechny problémy
a touhy se týkají toho jediného, potřeby
lásky, Boží přítomnosti v našich životech.
Je tam, vždycky bude, všude, jen se naučit
to cítit a věřit. Je to úkol na celý život.

Na svých procházkách v rovině Jenštejna,
kde nyní žiju, si povídáme. Anglicky :-),
nějak to tak přišlo. A Jeho vzkaz pro mě
i pro vás: „Trust me, I love you. (Důvěřuj
mi, miluji Tě)“.

Tak to taky zkuste. Krásné Velikonoce.

Jitka Kulhová

MODLITBA SRDCE

V dějinách křesťanství přikládají mnohé tradice důležitost i tělu a znají tělesné pozice vhodné pro duchovní život. Setkáme se s tím u velkých světců jako byli Dominik, Terezie z Avily, Ignác z Loyoly... Mimoto si této otázky všímali již od 4. století mniši v Egyptě. O něco později vzniklo v pravoslavné církvi učení, které věnuje pozornost rytmu srdce a dýchání. Projevuje se to například v „modlitbě srdce“ (neboli „modlitbě Ježíšově“, která se obrací k Ježíši).

Tato tradice přihlíží k rytmu srdce, k dýchání a k přítomnosti sobě samému, díky níž je člověk lépe k dispozici Bohu. Její kořeny sahají hluboko do minulosti, vychází totiž z učení egyptských Otců pouště. Tito mniši zcela odevzdali svůj život Bohu jako poustevníci nebo členové společenství, velkou pozornost věnovali modlitbě, odříkání a ovládnutí vášní. Sami sebe vnímali jako nástupce mučedníků, velkých svědků víry z dob náboženského pronásledování, které ustalo po ustanovení křesťanství státním náboženstvím Římské říše. Na základě svých zkušeností se ujali duchovního doprovázení, ve kterém kladli důraz na rozlišování toho, co člověk prožívá v modlitbě. Na ně navázala pravoslavná tradice modlitbou, ve které se slova převzatá z evangelia propojí s dýcháním nebo s úderem srdce. Jsou to slova slepého Bartimaia: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ a celníka, který prosí: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!“

Tato tradice byla západními církvemi znovu objevena teprve před nedlouhou dobou, přestože pochází z doby dávno před rozkolem mezi křesťany Západu a Východu. Je tedy společným dědictvím, které se nabízí k prozkoumání a vyzkoušení. Nás velmi zajímá proto, že zapojuje na křesťanské duchovní cestě tělo, srdce i ducha. Můžeme to vnímat i jako jisté sblížení s tradicí Dálného východu.

Bernard Ugeux: Hledání vnitřního pramene, Praha 2007

NEDELE V DUBNU

I. neděle po velikonocích (Quasimodogeniti) 3. dubna 2016

Jako novorozené děti Boží mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku. Aleluja! (1. Petrův 2,2)

První čtení: Skutky 5,27–32

Druhé čtení: Zjevení 1,4–8

Evangelium: Jan 20,19–31

II. neděle po velikonocích (Misericordias Domini) 10. dubna 2016

Hospodinova milosrdenství je plná země. Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem. Aleluja! (Žalm 66,1–2)

První čtení: Skutky 9,1–19a

Druhé čtení: Zjevení 5,11–14

Evangelium (varianta II): Jan 21,15–25

III. neděle po velikonocích (Jubilate) 17. dubna 2016

Jásej Bohu, celá země. Pějte chvály k slávě jeho jména. Jeho slávu šířte chvalozpěvem. Aleluja! (Žalm 33,5–6)

První čtení: Skutky 9,36–43

Druhé čtení: Zjevení 7,9–17

Evangelium: Jan 10,22–30

IV. neděle po velikonocích (Cantate) 24. dubna 2016

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost. Aleluja! (Žalm 98,1.2)

První čtení: Skutky 11,1–18

Druhé čtení: Zjevení 21,1–6

Evangelium: Jan 13,31–35

Jozue 5, 9 –12

2. Korintským 5,16 –21

ev. Lukáš 15, 11–32

MARNOTRATNÝ

Podobenství o marnotratném synu. Kdo z nás by ho důvěrně neznal. Jedno z nejznámějších podobenství, o kterém určitě slyšeli i ti, kteří do kostela nechodí, tolikrát ztvárněné ve výtvarném umění. V průběhu života, jak se vyvíjí nejen člověk, ale i jeho vztah k Bohu, se člověk ztotožňuje buď s jedním nebo s druhým z bratrů.

A pokud jsme si udrželi víru i v pozdějším věku a nepřestali chodit do kostela, pak si myslím, že většina z nás se asi spíše ztotožní se starším z bratrů. Ten s otcem sice věrně zůstává, oddaně mu slouží, ale jakoby se z jeho života ztratil smysl toho, proč to dělá. Nepochopil nebo zapomněl na rozměr milosti, chybí mu radost a spontaneita. Štve ho, že se otec tolik raduje nad návratem jeho nehodného bratra a srovnává jeho a své zásluhy. Právě ten starší z bratrů by se lehce mohl stát předobrazem křesťanů z tradičních církví.

Jak se ale ztotožnit s mladším z bratrů? S tím, který od otce odchází? Na první pohled se nám může zdát, že úskalí a nástrahy jeho životní cesty se nás netýkají. On odchází, my zůstáváme, on žil lehkomyšlně, my věrně sloužíme, on všechno prohýřil, my o Otcův majetek pečujeme, on sešel z cesty, my se snažíme Otcovy příkazy dodržovat. Ale pojďme se na jeho příběh podívat zblízka.

Mladší syn žije u svého otce, ale očividně u něj není spokojen. Představuje si, jaké by to bylo, kdyby mohl žít sám, svobodně si utrácet za to, za co by chtěl. Zdá se mu, že život u otce je pro něj příliš svazující. Vysnil si, jaké to bude, až bude moci být nezávislý a nikdo mu nebude do ničeho mluvit. A je natolik okouzlen svou představou, že jde za otcem a požádá o svůj díl majetku, aby mohl začít naplňovat své sny.

Bohužel je však špatný hospodář. Všechno rychle utratí a pak nad slupkami, kterými se živí vepři, vzpomíná na svého otce a představuje si, jaké by to bylo, kdyby u něj zůstal a nikam neodcházel. Lituje, že všechno utratil a zřejmě i lituje, že vůbec odcházel. A tak ho napadne, že by se mohl vrátit.

A tak se vrací. Naplněn obavami přichází k otcovu domu, protože neví, jaká bude jeho reakce. A otec, hnut lítostí, běží k němu, obejmě ho a políbí. A tam, v otcově náruči, dojde ke skutečnému setkání. Když už syn neplánuje, jaké to bude, ani si nepředstavuje, jaké by to mohlo být, ale vyzná, jaké to je a s celou tou skutečností spočine v otcově náruči, v jeho přítomnosti.

A to je ten moment, kdy se cesty mladšího z bratrů protínají s životní cestou každého z nás. I my si často stavíme vzdušné zámky, jaké to jednou bude. Nejsme-li spokojeni s tím, jak to

je, máme tendenci se utíkat do svých představ. Jen to teď nějak přežít, ale potom, to bude o něčem jiném. A tak jakoby pořád žijeme v budoucnosti a čekáme, až dostudujeme, až si najdeme partnera, až vybudujeme kariéru, až budeme mít děti, až děti odrostou, až budeme v důchodu. Anebo, což je ale vlastně druhá strana stejné mince, litujeme toto, že jsme něco v životě neudělali jinak a kdybujeme, co by bývalo mohlo být, kdyby. Kdybychom udělali v životě jiná rozhodnutí, než jsme udělali. A myslíme si, že by nám teď bylo mnohem lépe a netrápili bychom se nad tím, nad čím se trápíme. A stejně jako se plánování do budoucna týká mladšího věku, ono kdybování a litování svých životních rozhodnutí se týká stárnutí. Ale jedná se v podstatě o úplně stejnou věc. Fakt, že nežijeme v přítomnosti.

A tak se vlastně s Bohem míváme. Právě onehdy, když jsem něčeho litovala, týkalo se to volby základní školy pro naše děti, což se může zdát úsměvné, ale při počtu našich dětí, je to celkem pochopitelné, neboť na základní škole strávíme několik desetiletí, jsem si uvědomila, že jediné, když přijmu skutečnost takovou, jaká je, mohu se s ním setkat. Teprve až potom, tváří v tvář skutečnosti takové, jaká je, a v setkání s Bohem se mi otevře i možnost odpustit sám sobě a nevyčítat si svá minulá rozhodnutí.

S Bohem se nesetkám ani, budu-li se utíkat do budoucnosti, ani když se budu hrabat v minulosti, ale když ho

nechám proměnit svoji přítomnost. Když stejně jako marnotratný syn, obtěžkána svoji minulostí, spočinu v jeho náruči, tady a teď. Když budu čekat na jeho východiska a věřit, že on může proměnit a dát smysl i těm mým životním rozhodnutím, o kterých sama pochybuji.

Amen

*Kázání Adely Frýdlové 20. 3. 2016
v Husově sboru ve Vršovicích*

PROGRAM NA DUBEN

3. 4.	9 hod.	neděle	Výroční shromáždění náboženské obce	klub MANA
10. 4.	10 hod.	neděle	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
11. - 16. 4.	19 hod.	pondělí až sobota	Dny dobrých zpráv - festival křesťanského umění	Divadlo MANA
17. 4.	10 hod.	neděle	bohoslužba	slouží D. Frýdl
22. 4.	17 hod.	pátek	schůze rady starších	sákristie
24. 4.	10 hod.	neděle	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová
25. 4.	19.30	pondělí	...a bolelo nebe – obrazy ze života dětí internovaných v Terezíně. Koláž z deníků, básní, článků z časopisů vydávaných dětmi v Terezíně, dopisů, zápisků do památníků skládá obrazy ze života dětí internovaných za druhé světové války v terezínském ghettu. Hraje a zpívá Dismannův rozhlasový soubor	Divadlo MANA

KONTAKT

Moskevská 34/967
 101 00 Praha 10-Vršovice
 e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
 e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
 tel.: 271724317 (Farní kancelář)
 271726461 byt faráře
 731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
 Centrum MANA
 produkce: Vlasta Rydlová, tel. 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
 e-mail: info@vrsovickedivadlo.cz
divadlo@vrsovickedivadlo.cz
 Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

OSTŘE SLEDOVANÝ FILM

Mirka Spáčilová nazvala režiséra Otakara Vávru, Menzelova učitele na FAMU, náčelníkem. Podle pravidla afrických domorodců je náčelníkem ten, kdo alespoň jednou skolil lva. V případě Vávry byla lvi tři: Romance pro křídlovku, Kladivo na čarodějnice a jeho padesátiletá pedagogická činnost na filmové fakultě. I kdyby už žádného dalšího lva – afrického, českého nebo amerického, neuložil, a až do konce života seděl ve stínu své chatrče, bude mu náležet čest náčelníků, píše Spáčilová. Okopávat kotníky náčelníka znamená nejen riskovat jeho opovržením, ránu proutkem, ale také hněv mocného božstva, jehož milosti se náčelník těší. Jiří Menzel je náčelníkem. Nevím, zda vaším, ale mým určitě. Poslechněte si, s jakou pokorou Menzel hovoří o ceně za svou filmovou prvotinu: „Oscar, to je cena za film, který se líbí Americe. Nemyslím si, že zrovna Američané mají určovat, jaký film je nejlepší. Samozřejmě dodává Oscar určitou prestiž. Ale víte, kolik blbých filmů dostalo Oscara? A kolik dobrých ho nedostalo?“ Být akademikem, dal bych Menzelovi Oscara ne za Ostře sledované vlaky, v nich je totiž mužský divák nucen tři čtvrtě hodiny sledovat anorektického Neckáře s ejaculatio praecox, následně navnaděn razítkováním půvabného glutea maxima Jitky Zelenohorské, ale všechno je to černobílé, a když už se s příchodem Nadi Urbánkové na scénu zdá, že ke slovu přijdou i barvitější scény, následuje střih a scéna jde do tmy. Představte si to zklamání čtrnáctiletého pubescenta, který po večerce klíčovou dírkou přes dveře sleduje film s hvězdičkou a ve své touze něco spatřit nakonec odchází na lůžko neukojený a ještě s pochybností, zdali se jeho mužství nebude jednou chovat stejně, jako to Neckářovo. Na své jsem si tak musel počkat, až když Menzel se Šofrem natočili Postřižiny. Ty už byly v barvě, a podle mého názoru, až v nich Menzel definitivně skolil svého lva v nezapomenutelné scéně Magdy Vášaryové alias paní sládkové, koupající se v pivní lázni. Ta scéna je ukázkovým příkladem, jak nadaným žákem svého učitele Vávry Menzel je, neboť svým vlastním způsobem zpracoval stejné téma, které předtím Otakar Vávra rozehrál v neméně ikonické erotické scéně českého filmu s koupající se nahou Miriam Kantorkovou v Romanci pro křídlovku. Troufám si říci, a budu mluvit jako divák, muž i farář v jedné osobě, že nejenom Postřižinami dokázal Menzel alespoň přidat otazník za Ježíšovo slovo o tom, že není žák nad svého učitele. U Postřižin jsem přímo bytostně zažíval vášeň pro film. Definitivně jsem opustil svůj dětský sen být hercem a zatoužil jsem být kameramanem nebo režisérem, protože všechny ostatní snad můžete z placu vyhodit, ale ty dva nikdy! Máte, pánové, moji velikou poklonu, a ke spokojenosti diváků mohu všechny ujistit, že vám do řemesla fušovat nehodlám a ve své roli duchovního pastýře, který čas od času vystoupá na divadelní prkna, na které si zve zasloužilé náčelníky, jsem maximálně spokojený.

Jiří Menzel zhodnotil v jednom z rozhovorů, tuším, že právě s Mirkou Spáčilovou, nás Čechy jako národ plebejců, který je na své plebejství hrdý. Jsme potomky čeledínů, říká, a dělíme se na dvě skupiny. Tu první tvoří ti, kteří si při pohledu na ležící tužku

KOMPONOVANÝ VEČER

řeknou: „Hele, tady leží tužka,“ a jdou dál, a druhá skupina lidí řekne to samé: „hele, tady leží tužka,“ ale pak si řeknou: „ta by se mi mohla hodit,“ tužku vezmou, strčí do kapsy a stejně jako ti první jdou dál – s tužkou, kterou ukradli. A že Menzel je náčelník vyplývá i z toho, že svůj rozhovor na toto téma držel ještě před pověstnou cestou páně prezidenta do Chile. Že na jeho slovech něco je dokazuje i fakt, že kdekoliv se v naší zemi setkáváme s tužkami k veřejnému použití – na poště, na úřadě či kdekoliv

jinde, každá z nich je na provázku a v závislosti na její ceně stoupá i velikost jejího zabezpečení. Levné propisky drží plastový motouz, drahá pera visí málem na řetězu. Čeledíni s propiskou v kapse jsou zvyklí se hrbít, lehce přistoupí na kompromisy, rádi skloní hlavu a odvrátí pohled. Jsou bez víry, říká režisér Menzel, nebo je jejich víra vlašná. Jako protipól toho uvádí protestantské země, ve kterých panuje řád, cílevědomost, lidé znají svoji hodnotu a hodnotu své práce a jejich největší devizou je víra. Ke katolicismu je potom pan režisér kritičtější – asi proto, že v Čechách je převládajícím vyznáním: „katolíci,“ říká, „těm stačí odrecitovat pár Otčenášů a jde se dál...“ Nechci se nikterak dotknout v sále sedících katolíků, ale odpusťte, poslouchá se mi to, jako husitskému faráři dobře – při vědomí toho, kolik jsme toho

my, husité, katolíkům ukradli! Zaujalo mě, jak ceněný režisér, v jehož filmografii snad není ani jeden z titulů charakteru duchovního, jednoznačně kladně hodnotí víru coby aktivní činitelky obecné kultivace člověka i společnosti. Jak je ten pohled na hony vzdálený laciné náboženské kritice, povrchnímu odsuzování, předpojatosti, s jakou se většina naší společnosti dívá na církve, náboženství, duchovní věci. Žel Bohu, nacházím tuto povrchní kritiku náboženství a víry i v českém filmu, ve kterém se až na výjimky, farář pokaždé objevuje buď v pitoreskní či vyloženě negativní roli, anebo nejčastěji za pitomce. Můj oblíbený katolický teolog Hans Küng říká: „Současná liberální společnost lehce odhazuje Desatero, jako zbytečně omezující pozůstatek dávného starověku,“ a jedním dechem dodává, „ale jak by ta společnost vypadala bez něj? Že jenom zlomek z toho dodržujeme? Pak díky Bohu alespoň za ten zlomek...“ Filmař a teolog, každý z naprosto odlišného národního, společenského i profesního prostředí, a přesto mi jejich – bezesporu subjektivní výpovědi, které však jsou odrazem jejich životní zkušenosti, rezonují ve vzácném souzvuku. Plebejským čeledínům s ukradenými propiskami v kapse je zapotřebí vrátit především víru. A to nejenom víru v sebe samotné, že to všechno dokážu, sebevědomí, hrdost, vědomí odpovědnosti, ale i víru, která bude schopna vidět za horizont své omezenosti, která dohlédne i za plot vlastní zahrádky, na které máme posečený trávník, ale za plotem nám lebeda nevádí, protože ta přeci není naše. Podle toho pak vypadají naše města, naše domy i naše vztahy.

Ztrácet víru znamená ztrácet naději a se ztrátou naděje přichází i neschopnost mít rád, milovat, prožívat lásku tak, že nejenom přijímám, ale i dávám. Na základě Menzelova hodnocení české společnosti jsem si zároveň uvědomil těžkou pozici, na které se nachází moje vlastní církevní společenství, a toho je chilská eskapáda s protokolárním perem pro pana prezidenta snad rodově spjatého s církví československých husitů, jenom úsměvným dokreslením. Mou církev od počátku tvořila nižší a střední vrstva obyvatelstva – učitelé, železničáři, troufám si odhadnout, že Hrma s Hubičkou spíše než katolíky byli čechoslováky, dále státní zaměstnanci, drobní živnostníci, dělníci, tedy řečeno s režisérem – plebejci, čeledíni, nevím o žádných husitských aristokratech, tou byla v Ostře sledovaných vlacích Květa Fialová coby katolická hraběnka Kinská. Protestantské víře jsme se ve svých bouřlivých církevních dějinách museli teprve složitě učit a stále učíme. I proto se dnes církev mátoří, nemůže se pohnout z místa, stále hledáme svou identitu, přičemž platí, že se málo necháváme svou vírou proměňovat, že jsme jako křesťané jakéhokoliv vyznání málo čitelní pro okolní svět. Za svou víru se často stydíme, neumíme o ní hovořit ve vlastních rodinách, mezi svými známými a přáteli, býváme utajenými křesťany, kteří ji nedovedou předat ani vlastním dětem. Jistíme své životy všelijak a různými způsoby, víra však často bývá až na druhé a třetí koleji. Věřit znamená důvěřovat Božím řešením a Božím návodům pro život, víra není berličkou, kterou se podpíráme na životní pouti. Víra má být tím, co nás v životě nese, drží a ukazuje smysl cesty. Ne ušlechtilý zájem, který si chceme jako svou libůstku pěstovat pro klid duše, ale životní síla, ze které všechno další úsilí, tvůrčí vznět a životní postoje vyvěrají. Jenom taková víra, ve které se člověk sám stane ostře sledovaným subjektem Božího pohledu, přičemž se radikálně k lepšímu změni i pohled druhých lidí na nás samotné, i vlastní pohled na sebe samé, jenom taková víra má moc zachránit nás pro věčnost, a učinit nás bohatými před Bohem i před lidmi. No nemám pravdu? Má pravdu, předsedo!

David Frýdl

Promluva na komponovaném večeru s Jiřím Menzelem Ostře sledovaný film k 50. výročí natáčení Ostře sledovaných vlaků v úterý 15. března 2016 v Divadle MANA

Podle kategorizace, kterou jsem stanovil na minulém výročním shromáždění naší náboženské obce, byl rok 2015, za kterým se dnes ohlížíme, rokem nikoliv budovatelským, nýbrž rokem narození. Desátý den loňského roku přišla do rodiny Frýdlových dcera Talita. Stavební ruch byl z toho důvodu v roce 2015 nahrazen ruchem o to větším, ozývajícím se ovšem z bytu faráře. O slovo se v průběhu roku vydatně hlásila nejenom nejmladší dcera, ale také její maminka, která obtěžkána dalším potomkem, o to víc vyžadovala moji součinnost s jejím údělem a z něho vyplývajících mého většího rodinného angažmá. Rok 2015 byl čtrnáctým rokem mé služby ve Vršovicích. Viděno biblicky, mám po vzoru praotce Jákoba prozatím odslouženo mezi vámi dvakrát po sedmi letech. V té době už měl Jákob milovanou Ráchel, byla za ním služba za obě Lábanovy dcery, avšak před sebou měl ještě službu za dobytek, který mu strýc Lában nechtěl přepustit zadarmo. Viděno takto, vstupoval bych po bezesporu plodných letech do sedmiletky „telecí“. Patriarcha Jákob během více než dvacetiletého časového rozpětí kromě své služebnosti u Lábana ještě zplodil třináct potomků se čtyřmi ženami, což v průměru činí 3,25 potomků na jednu Jákobovu ženu. Ve skutečnosti však víme, že nejvíce potomky ho obdařila žena „mdlých očí“ Lea, která mu dala šest synů a jednu dceru, zbývající ženy pak každá po dvou synech. V průměrném počtu dětí tedy patriarchu (mám na mysli toho biblického) hravě strčíme do kapsy já i moje žena, neboť v našem případě je i procentuálně skóre rovno šesti. Šest dětí s jednou ženou, bez levobočků, bez do mateřství přivedených služebných, jako tomu bylo v případě Jákobově, kterému rodily děti i služky jeho žen. A nejenom bez služebných, nepočítám-li sestru Bohunku Markovou, která nám jednou do týdne na dopoledne pohlídá, ale i bez pomáhajících babiček a dědečků, odkázáni jenom jeden na druhého už více než čtrnáct let. Nedivte se tedy občasnému hluku, ozývajícímu se z bytu faráře, případně z reproduktoru jeho mobilního telefonu. Taktéž moje časová zaneprázdněnost je dána tím, že svůj čas musím dělit na miskách lékárnických vah mezi sedm lidí v rodině, církev a ještě další aktivity, ve kterých jsem angažován. Přichází mi na mysl stará indiánská moudrost, která říká, že když chceš opravdu poznat druhého člověka, ujdě alespoň jednu míli v jeho sandálech. Sandály, které jsme s manželkou dobrovolně nazuli, jsou skutečně velmi těsné. Naučit se v nich chodit chce trpělivost, vytrvalost, a především čas. Čas, který je rozvržen nikoliv na hodiny, ale na minuty a vteřiny, které do sebe musí zapadat s přesností jízdního řádu japonských rychlovlaků. Ujišťuji sebe i vás, že na úřad patriarchy neaspiruji, ani délkou služby ve zdejší náboženské obci, ani počtem zplozených potomků. Jakákoliv podobnost s citovanými biblickými ději je v mém případě čistě náhodná, jenom mě zaujala ta zdvojená jákobovská sedmička: dva krát sedm let, což se rovná počtu roků, které mi Hospodin dopřává mezi vámi ve Vršovicích, které, jak známo, jsou zlaté. Biblická sedmička je číslem plnosti a Božího požehnání, zdvojená potom dokonce milosti, která nekončí. Věřím, že Boží milost je nad námi doširoka otevřena, navzdory zdánlivým těžkostem, obtížím, chvatu i starostem, které na nás doléhají – v rodině, v církvi, ve světě

kolem nás. Jenom se umět zastavit a spočítat dobře všechna svá požehnání, a nezbyde, nežli jenom děkovat a zase děkovat. Biblické Pavlovo: „A buďte vděční“ Ko 3,15 ke mně promlouvá v mimořádné aktuálnosti. I v ohlžení se za uplynulým rokem v církvi i občanském životě je to apoštolské slovo více než příhodné a nic na tom nemůže změnit ani součet všech ztrát, které jsme utrpěli jako jednotlivci i jako církvev. Jako křesťané máme být

především lidmi naděje. nusů u nás vždycky přeplysu je křížek – kříž, ta nesoucího kříž. Jeho v něm nacházíme svoji příštích a kladnou bivšechno, o co jsme kdy jdeme. Boží matemati-odlišná. To je nutné mít bilancování, kde rádi pisujeme ztráty, raduje-se snažíme eliminovat. „Cokoliv mi bylo ziskem, odepsal jako ztrátu“ Fp totiž může naši záporpřevést do plusu, vykladem. A tak se upřímse scházíme jako církvev, hovořit jako váš fapomocí podařilo udrsvěřeno. Za roky své radovat z maličností. kroků a krůčků, které tě za Kristem konáme.

nepohrdání dnem malých začátků“ Zach 4, 10 jsem si vetknul jako moto své duchovenské služby pro rok 2015 i léta následující. Že jsme se po celý rok scházeli zde v Husově sboru, tvořili comunio – společenství křesťanů, ale zároveň i koinonii- účastné společenství štědrosti těch, kteří se sdílejí, ve své víře, ale i ve svém praktickém životě. Bylo a je nás málo. Ale copak počty něco vypovídají o kvalitě účastného prožitku? V loňském roce nepřibyl do našeho společenství nikdo křtem ani přístupem, přesto jsme zůstali církvi, která se schází okolo Kristova stolu. Byly vysluhovány svátosti, hovořili jsme spolu nad Písmem, modlili jsme se. Pracovala rada starších, fungoval farní úřad, starali jsme se o náš kostel.

*David Frýdl
dokončení příště*

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miroslava Pražáková (1942)

Helena Zezulková (1954)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 18. 3. 2016

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písně 247 a modlitbami členů RS.

Aktuálním stav účtů ke dni 18. 3. 2016:

Banka: 84.133,19 Kč

Pokladna: 39.634,00 Kč

Bratr farář informoval RS o pokračování dokončení uzávěrky účetnictví za rok 2015. Předložil průběžnou účetní rozvahu a výsledovku za rok 2015 a návrh rozpočtu na rok 2016.

Rekonstrukce bytu č. 4

Bratr farář informoval RS o pokračující rekonstrukci bytu č. 4. Byt v dispozici 2+1 byl rozdělen na dvě části. První část vytvořila novou dispozici 1+kk (1 obytná místnost s kuchyňským koutem na chodbě bytu) a druhá část bude propojena s vedlejším bytem č. 5 a terasou do ulice. Firma Radek Schwarz předložila rozpočet instalace topení a rozvodu vody ve výši 55.000 Kč, rozpočet elektro ve výši 42.000 Kč a rozpočet na výrobu okna a dveří na terasu v částce 17.000 Kč.

RS bere na vědomí a souhlasí s navrženými dílčími rozpočty a schvaluje dispoziční řešení jednotlivých bytů v 1. patře.

Byt č. 4 – doplatek nájemného po paní S.

Bratr farář informoval RS o uhrazení částky 6.000 Kč, kterou byl částečně umořen dluh za nájemné bytu č. 4. Celková výše dlužného nájemného je obsahem dědického řízení po zemřelé nájemnici.

RS projednala program výročního zasedání náboženské obce, které se uskuteční 3. dubna 2016 od 9.00 do 12.00 hod. v klubu Mana. Pobožností byla pověřena sestra H. Zezulková. D. Frýdl přednese zprávu faráře, K. Kopčilová zprávu o činnosti rady starších, M. Svoboda zprávu jednatelskou a matriční a O. Nováček zprávu o hospodaření. Výroční zasedání bude zakončeno společným obědem.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.